

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

- 1) Az EUMSZ 48. cikket úgy kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétben az olyan nemzeti szabályozás, amely az előrehozott öregségi nyugdíj megszerzésének feltételeként előírja, hogy a kifizetendő nyugdíj összege az érintett személyt ugyanezen nemzeti jogszabály alapján megillető nyugdíjminimum összegénél magasabb legyen, a „kifizetendő nyugdíjat” pedig úgy értelmezi, hogy az csak az illetékes tagállamtól (jelen esetben Spanyolországtól) járó tényleges nyugdíj, és nem számítja bele azt a tényleges nyugdíjat, amelyet más tagállamtól vagy tagállamoktól azonos típusú másik ellátás címén kaphatna?

A College van Beroep voor het Bedrijfsleven (Hollandia) által 2018. június 18-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem – Vereniging Gasopslag Nederland, TAQA Onshore BV, TAQA Piek Gas BV kontra Autoriteit Consument en Markt

(C-399/18. sz. ügy)

(2018/C 294/48)

Az eljárás nyelve: holland

A kérdést előterjesztő bíróság

College van Beroep voor het Bedrijfsleven

Az alapeljárás felei

Felperesek: Vereniging Gasopslag Nederland, TAQA Onshore BV, TAQA Piek Gas BV

Alperes: Autoriteit Consument en Markt

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

Összegegyeztethető-e a földgázszállító hálózatokhoz való hozzáférés feltételeiről és az 1775/2005/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2009. július 13-i 715/2009/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (földgázrendelet) ⁽¹⁾ 13. cikkének (1) bekezdésével az olyan egységes kapacitásdíj, amelynek esetében nem a hálózat használójának típusa, hanem a szerződéses kapacitás alapján tesznek különbséget?

⁽¹⁾ HL 2009. L 211., 36. o.; helyesbítések: HL 2009. L 229., 29. o., HL 2009. L 309., 87. o.

A Krajský soud v Praze (Cseh Köztársaság) által 2018. június 18-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem – Herst, s.r.o. kontra v Odvolací finanční ředitelství

(C-401/18. sz. ügy)

(2018/C 294/49)

Az eljárás nyelve: cseh

A kérdést előterjesztő bíróság

Krajský soud v Praze

Az alapeljárás felei

Felperes: Herst, s.r.o.

Alperes: Odvolací finanční ředitelství

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Minden adóalanyt a közös hozzáadottértékadó-rendszerrel szóló 2006/112/EK tanácsi irányelv ⁽¹⁾ (a továbbiakban: héairányelv) 138. cikke (2) bekezdésének b) pontja értelmében vett adóalanyoknak kell-e tekinteni? Amennyiben nem, akkor a rendelkezés mely adóalanyokra vonatkozik?

2. Amennyiben a Bíróság válasza az, hogy a héairányelv 138. cikke (2) bekezdésének b) pontja alkalmazandó az alapeljárás szerinti esetben (vagyis amennyiben a termék beszerzője a héa szempontjából nyilvántartásba vett adóalany), úgy kell-e értelmezni e rendelkezést, hogy amennyiben ezeknek az áruknek a feladása vagy fuvarozása a jövedéki adóra vonatkozó általános rendelkezésekről és a 92/12/EGK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló 2008/118/EK tanácsi irányelv⁽¹⁾ (a továbbiakban: jövedékiadó-irányelv) releváns rendelkezései szerint történik, a jövedékiadó-irányelv szerinti eljáráshoz kapcsolódó értékesítés olyan értékesítésnek minősül, amelyre az e rendelkezés szerinti mentesség vonatkozik, még akkor is, ha a héairányelv 138. cikkének (1) bekezdése szerinti mentesség feltételei egyebekben nem teljesülnek, mivel az áruk fuvarozása másik ügyletbe kapcsolódik?
 3. Amennyiben a Bíróság válasza az, hogy a héairányelv 138. cikke (2) bekezdésének b) pontja nem alkalmazandó az alapeljárás szerinti helyzetben, az a tény, hogy a termékeket jövedékiadó-felfüggesztés hatálya alatt fuvarozták, döntő-e annak a kérdésnek az elbírálása során, hogy több egymást követő értékesítés közül melyikhez kapcsolódik a fuvarozás a héairányelv 138. cikkének (1) bekezdése szerinti héamentességhez való jog szempontjából?
 4. A héairányelv értelmében vett, „termékekkel tulajdonosként való rendelkezés jogát” megszerzi-e az olyan adóalany, amely már leadott (a termékek fajtáját, mennyiségét, eredetét és a teljesítés időpontját rögzítő) megrendelés teljesítése érdekében egy másik adóalanytól termékeket közvetlenül egy bizonyos vevő számára szerez be, amennyiben a termékek kezelését fizikai értelemben nem saját maga végzi, mivel az adásvételi szerződés megkötése keretében e vevő vállalja, hogy megszervezi a termékek származási helyéről történő elfuvarozását, így a szóban forgó adóalany az igényelt termékekhez pusztán hozzáférést biztosít a beszállítóin keresztül, és közli (a saját nevében vagy a láncolatban az albeszállítóinak nevében történő) átvételéhez szükséges adatokat, és az ügyletből származó nyeresége a felvásárlási ár és a termékek eladási árának különbözete azzal, hogy a láncolatban a termékek fuvarozásának költségét nem számlázzák ki?
 5. A jövedékiadó-irányelv (például a 4. cikk (1) bekezdésében, a 17. cikkben vagy a 19. cikkben) – akár közvetlenül, akár közvetetten, az ilyen termékek tényleges kezelésére vonatkozó korlátozás alkalmazása révén – elégséges feltételeket állapít-e meg a héairányelv értelmében vett, „a (jövedékiadó-köteles) termékekkel tulajdonosként való rendelkezés jogának” átruházásához, és így a termékeknek a jövedékiadó-irányelvből eredő feltételekkel összhangban az adóaktár engedélyese vagy bejegyzett címzett általi, jövedékiadó-felfüggesztéssel történő átvételét a héa szempontjából termékértékesítésnek kell tekinteni?
 6. Ebben az összefüggésben annak meghatározása során, hogy termékek jövedékiadó-felfüggesztéssel, egyetlen fuvarozással történő értékesítésének láncolatában a fuvarozás melyik értékesítéshez kapcsolódik, úgy kell-e tekinteni, hogy a héairányelv értelmében vett fuvarozás a jövedékiadó-irányelv 20. cikkével összhangban kezdődik és fejeződik be?
 7. A héasemlegesség elve vagy más uniós jogi elv kizárja-e az *in dubio mitius*, vagyis azon alkotmányos elv nemzeti jogban történő alkalmazását, amelynek értelmében a hatóságok – homályos és objektíve számos lehetséges értelmezésnek teret engedő jogi előírások esetén – kötelesek az adott jogi előírás hatálya alá tartozó személy (a jelen ügyben a héaalany) számára kedvezőbb értelmezést választani? Összeegyeztethető lenne-e ezen elv alkalmazása az uniós joggal legalábbis akkor, ha olyan helyzetekre korlátozódna, amelyekben az ügy releváns tényállása valamely vitatott jogi kérdésnek az Európai Unió Bírósága általi, az adóalany szempontjából kevésbé kedvező másik értelmezés helyességét megerősítő, kötelező értelmezését megelőzően valósult meg?
- Az *in dubio mitius* elv alkalmazhatósága esetén:
8. A jelen ügy tárgyát képező adóköteles ügyletek teljesítésének időpontjában (2010. novembertől 2013. májusig) az uniós jogban meghatározott korlátok szempontjából lehetett-e objektíve jogilag bizonytalannak és kétféle értelmezésnek teret engedőnek tekinteni azt a kérdést, hogy a termékértékesítés vagy az áru fuvarozás jogi fogalma a héairányelv és a jövedékiadó-irányelv alkalmazásában azonos (vagy eltérő) jelentéssel rendelkezik-e?

⁽¹⁾ HL 2006. L 347., 1. o.; helyesbítések: HL 2007. L 335., 60. o.; HL 2015. L 323., 31. o.

⁽²⁾ HL 2009. L 9., 12. o.